

0629 – 29. juni

Overgi deres jordiske lemmer til døden: hor, urenhet, syndig begjær, ond lyst og gjerrighet, som er avgudsdyrkelse. Kol 3: 5.

Her nevnes egentlig bare to hovedsynder; hor og gjerrighet. Og mang en troende sjel, som var oppdratt for himmelen, som virkelig hadde blitt fridd ut fra verdens urenhet, har så på ny sunket ned i disse grufulle avgrunns-svelgene, og gått fortapt.

Men disse to syndene har likevel denne forskjellen: Den første er grov og forkastelig, og vil vanligvis bekymre og uroe samvittighetene. Mens den sistnevnte vil nesten ingen mennesker erkjenne for det den egentlig er. Den førstnevnte vil menneskene vanligvis beklage, og frykte for. Men en hører sjelden noen klage eller frykte for den sistnevnte. Den setter vi tvert imot heller et finere navn på og unnskylder den f. eks. ved å si at «jeg må jo forsørge meg og mine. Det er ikke gjerrighet, bare helt nøktern nøysomhet».

Men den gamle tusenkunstneren er også i stand til å fordreie sansene våre så grufullt at selv utukt, som i seg selv er så grov og forferdelig, i fristelsens stund slett ikke ser så farlig ut, men bare ganske uskyldig. Men for en kristen er dette det beste tegn på at djevelen er nær, og at fristelsens øyeblikk nå er kommet.

Ja, i sannhet er fristelsens stund kommet når den samme synden som i klare og mer bevisste øyeblikk forskrekker deg så du skjelver bare ved tanken, – nå plutselig ser helt uskyldig ut, ja, som noe du synes kan unnskyldes. Da vet du at nå settes du på prøve. Nå er det den gamle bedragerens ånd og mørkets makt som kan fordreie synet ditt slik.

Så, pass deg nå! Da har du bare én mulighet: Rømme straks, – eller falle! Og legg merke til at da gjelder det straks å rømme, – eller å falle i fiendens hender.

Om du så nå bare begynner å overveie hva du skal gjøre, så er du straks fanget. At Eva i det hele tatt innlot seg i samtale med slangen, og så på den forbudte frukten, åpnet veien til fallet. I denne striden seirer en bedre gjennom flukt enn gjennom kamp.

Så skal du også være klar over at djevelens list stemmer helt over ens med vårt kjøds medfødte, naturlige holdning – som bærer slangens bedragereske gift i seg. Og hans råd går på at du selvfølgelig ikke skal falle i synden, men bare forsøke hvor nær kanten du kan gå, uten å styrte ned i svelget. Hvis din ånd er frisk og våken forsøker du tvert imot heller å komme så langt som mulig bort fra kanten.

Den alminnelige regel her er at den som vil slippe å falle i synden, skal begynne med å holde seg unna fristelsen. Vende seg bort fra den første tanken. Og så langt det er mulig unngå steder og anledninger som gir grunnlag for fristelser. Her gjelder Kristi ord: «Hvis ditt høyre øye frister deg, så riv det ut og kast det fra deg. For det er bedre for deg at ett av lemmene dine går tapt, enn at hele legemet ditt blir kastet i helvete».

Selv det som i seg selv er uskyldig, som øyet, må vi altså unngå, når synden bruker det til å føre deg ut i fristelse. Og selv om det er noe du synes du har like mye bruk for som øyet ditt, og det å miste det virker like forferdelig som å skulle rive ut øyet, så flykt bort fra det! Flykt med din sjel, som med en kostelig skatt!

Det er bedre at du nå en kort stund har bitre lidelser, men likevel redder din samvittighets fred her i livet og din sjel for evigheten. Enn å leve en kort stund her i synd og lyst, med en plaget samvittighet, – og helvetes ild i evighet!

Men alle kristne må vekkes opp til våkenhet, ja, til virkelig skrekk for denne synden i alle dens utgaver, fra bare tanken og begjæret til syndens utfoldelse i praksis. Og noe sterkere vekkerrop kan ikke tenkes, enn det vi leser i 1Kor 6. Å, for et vekkende budskap!

Apostelen sier: «Vet dere ikke at deres legemer er Kristi lemmer? Skal jeg da ta Kristi lemmer og gjøre dem til en horkvinnes lemmer? Langt derifra! Flykt fra hor! Enhver synd som et menneske gjør, er utenfor legemet. Men den som lever i hor, synder mot sitt eget legeme. Eller vet dere ikke at legemet deres er et tempel for Den Hellige Ånd, som er i dere, som dere har fra Gud, og at dere ikke tilhører dere selv? For dere ble kjøpt for en høy pris. Gi derfor Gud ære i deres legeme og i deres ånd, for både legeme og ånd hører Gud til».

Legg merke til det som kommer fram her! Dere ble kjøpt for en høy pris med Kristi dyre blod. Dere tilhører ikke dere selv, så dere kan gjøre som dere selv vil med deres legeme og deres ånd, deres hjerte og deres tanker! Skulle jeg ta Kristi lemmer og gjøre dem til en horkvinnes lemmer?

Det andre avgrunns-svelget var gjerrigheten. Sjelene blir slukt av denne synden mye lettere, for den ser ikke så grov ut. Den har fått en penere drakt og så mange slags unnskyldninger. Hvem vil vel vedkjenne seg at de er gjerrige? Nei, en kristen som dette begjæret får begynne å arbeide med, han vet hva det kan føre til. Men uansett om han ser på selve begjæret, eller han ser på hva som er formålet med dette, så ser han alt som helt uskyldige saker.

Alt er jo Guds egne gaver som vi bare bør takke Gud for. Penger og eiendom, buskap og hjem, mat og klær – alt er jo bare uskyldige saker – – –. Hvem ser da noen grunn til å irettesette ham for den lysten som er i ferd med å ta overhånd? Det er jo bare graden av denne lysten som egentlig markerer faren. Og gradene er jo så mange, og glir så ubemerket over i hverandre. Hvem vil påta seg å avgjøre når det har utviklet seg til gjerrighet – – –?

Å, det kristne mennesket som ikke skal bli fanget i snaren her, og bli en Demas, han må ikke drive å vitse og hykle. Han må i skarp oppmerksomhet være opptatt med sin sjels ve og vel, og merke seg Herrens ord om hva et oppriktig liv i Kristus er. Og hvordan på den andre side gjerrighet er og virker.